

3.s.i fasten 2020

Åb 2,1-7

Joh 8,42-51

557 Her vil ties, her vil bies

339 Vort liv blev reddet

481 Løgnens fader vi forsager /

655 Er du modfalden kære ven

412 Som vinter grene

3 Lovsynger herren

”Vort liv blev reddet

ved herrens væld

fra Satan slap vi

som fugl af fælde. ”

Sådan sang vi i dagens anden salme lige efter læsningen af det sære sted i Johannes åbenbaringen, hvor Johannes skriver til menigheden i Efesos om lyset der kan blive taget fra dem og flyttet et andet sted hen.

Salmen er skrevet af Jørgen Michaelsen sognepræst i Øster Alling for 25 år siden.

Mik er den af de moderne salmedigtere som jeg er helt sikker på, vil blive stående.

Efter nadveren i dag skal vi synge en af hans ældre salmer ”som vintergrenen” 412.

Det er prunkløse salmer, enkle og smukke som den gamle salmedigter selv.

I Miks salmer er vi altid i Guds hånd og nær ved Gud og denne nærhed sættes i forbindelse med dåben og nadveren som vi synger om lidt v. 4:

”Kun Kristus løser

Fra død til liv med

Sit almagtsord

Så tro og lovsang

I hårde hjerter

Af dåben gror”

Det er en enkel kristendom, en gammel kristendom, en tro på at være i Guds hånd og at Guds hænder rækker os dåben og brødet og vinen. som livets grund som vi synger i det følgende vers.

Så enkel og så klar kristendom på en gnistrende tidlig forårsdag.

Lyset vælder ind over os nu synes vi,

og vi længes nu, længes væk fra forkølelser, huller i vejene, biluheld, faldskader og især længes vi væk fra den frygtelige virus. Vi længes efter at regnen skal stoppe og vinterens storme lægge sig, og vi længes efter tør og flot sol vi længes og så sker det fra en helt anden kant at vi vises tilbage til vintermørke og isolation. naturen rammer os og sætter os tilbage i vintermørket, hvor vi kun har de lys vi selv tænder.

Vi sidder som den gamle seer Johannes på øen Patmos og ser al verdens ondskab. Vi ser at lyset som var på vej, svinder hen og vi igen vises tilbage i mørket, men vi ser

også en foretagsomhed, vi ser en opstand, en modstand, vi ser folk samle sig og finde de bedste sider frem sådan som enhver krise får mennesker til at vise deres bedste sider, men også deres værste.

Vi er på godt og ondt et stykke natur. Det er en hård erkendelse. Vi vil så gerne være mere end vores natur. Men Natur er vi og som naturen er vi grusomme og ligeglade, men den del af os der ikke er natur, den del af os som formes af tro og håb og kærlighed må vi bede til får overtaget.

Vi må bede til at det skænkes til os. Og vi venter med Brorson. Vi vil tie og vi vil bie på herrens dag og vi ved at den kommer så sikkert som der igen i år vil blive påske. Så sikkert som vi har tegne på herrens dag her midt iblandt os.

Sådan stod de der på tempelpladsen og råbte mod hinanden: De vidste nok at de var Guds børn. De kaldte ham deres far, men de hørte ikke hans ord som var midt iblandt dem. De hørte kun det de ville høre og de krævede at deres måde at forholde sig til Gud på skulle gælde alle og sagen var at det de forlangte af andre kun kunne udfoldes af de stærke

Det er så nemt at se, at man åbenbart øjeblikkelig bliver blind af det.

De råbte og Jesus fortæller dem at de har djævelen til far selv om de fører sig frem med at de har Gud til far.

Det er det lyset, Kristus afslører: at intet er som det ser ud, det er lyset der kastes ind i mørket her i faste tiden, så vi kan se at intet er som det ser ud til

Det er måske det der er fastetidens virkelig tema at vi her i kampfeltet mellem lys og mørke mellem godt og ondt forstår at vi også er med i et mummespil hvor vi ikke aldrig rigtig ved hvad der sker, hvad vi så kan holde os til, hvor vejen vi skal gå på, er at finde. I vores søgen kaster vi os ud i værdikampe. vi tror vi kan gardere os mod ondskab og ulykke, død og undergang ved at indrette os med de gode værdier og det kan vi langt hen ad vejen. Vi kan se at det giver bedre forhold at leve i et demokrati med en solidarisk velfærd ingen tvivl om det, men billedet kan lynhurtigt ændre sig så de der har demokratiet og velfærden og solidariteten til fader viser sig at være djævlbørn eller sagt mere moderne viser sig at være bedrevidende selvtilstrækkelige fordømmende egoistiske sataner.

Vi har ikke sikret os retten til at være de gode, guds børn fordi vi har valgt eller er født ind i et solidaritetssamfund. skillelinjen er ikke synlig der er aldrig i sandhed tale om et os og et dem .

det er kun frygten og vantroen der taler sådan.

frygten og vantroen taler om et os og dem. vi guds børn, de satans børn men nu får vi altså at vide af ham der er Guds søn at vi er satans børn fordi vi taler løgn og ikke sandhed

hvad er det så vi lyver om hvad er det vi ikke vil se i sandhed.

Vi lyver om vort liv, vi lyver om vore værdier vi lyver om hvem vi er
om vort liv at vi er vor egen skaber at vi kun har os selv at takke
om vore værdier at de er så helt absolutte og at de ikke kan anfægtes
om hvem vi er at vi har normer og moral og samvittighed som er rigtige, at vore egne egoistiske behov er eviggyldige sandheder.

Vi tror at vore egne sandheder skal gælde for alle som mennesker lever vi langt mere rygvendte mod andre selvoptagede og sære bliver vi.

hysteriske går vi vores vej når livet ikke former sig som vi havde tænkt os det. vi står på vores ret.

Den gamle apostel Johannes var blevet vist bort fra Efesos under forfølgelserne af de kristne. Han blev sendt ud på den lille ø Patmos og her sad han så og fik sine åbenbaringer i en lille klippehule.

Her får han at vide at han skal vende tilbage til sin ungdomstro og gerninger så vil han få del i paradistræerne frugte få del i det evige liv. Selv en apostel der har vandret med Jesus, kan altså fejle og gøre sit liv til rov.

Vi kan tie og bie

Tie om vores egne fortræffelige meninger

Og b

Vi har tiden, mens vi venter på at det bliver vores tur til at spise af livets træ, kan vi se Guds undere i verden. Vi har brødet og vinen og dåbens vand som trædesten hen mod livets træ.

amen

ie på herrens dag.